

Hørings svar til «ny skolestruktur i Namsos kommune»

Jeg ønsker med dette å uttrykke sterk bekymring knyttet til forslag om endringer i skolestrukturen i Namsos kommune, særlig når det gjelder fremtiden til fådelte distrikts skoler og konsekvensene for ungdomstrinnet på Otterøya.

For oss som har valgt å bosette oss i distriktene, handler ikke skole kun om undervisning. Skolen er en bærebjelke i lokalsamfunnet – et samlingspunkt som skaper trygghet, tilhørighet og bolyst. Når kommunen vurderer å flytte ungdomstrinnet bort fra nærmiljøet, må det stilles et grunnleggende spørsmål: **Er dette til barnets beste?**

Det er vanskelig å forstå hvordan en sentralisering av ungdomstrinnet på Otterøya nødvendigvis skal gi bedre oppvekstvilkår for barna det gjelder. Mange av disse barna vokser opp i små, trygge miljøer hvor de blir sett, kjenner hverandre på tvers av alder og har nærhet til både skole, hjem og fritid. En fådelt skole gir ikke bare faglig læring, men også sosial trygghet, ansvarsfølelse og tilhørighet.

Hva legger egentlig beslutningstakerne i begrepet «**barnets beste**»? Er det utelukkende økonomi og struktur som vurderes, eller tas det reell høyde for barnas hverdag, trygghet, lange reiseveier, redusert nærhet til familie og lokalsamfunn, og belastningen ved å bli flyttet ut av sitt etablerte miljø?

Jeg reagerer også på sammenligningen mellom Namsos kommune og eksempelvis Enebakk kommune. Å bruke en kommune i nærheten av et større byområde som sammenligningsgrunnlag for en vidstrakt distriktskommune oppleves som lite treffende – og for mange som et hån mot distriktene. Premissene er fundamentalt ulike. Namsos Kommune er blant annet over 800% større en Enebakk Kommune i areal og den har ikke noen distrikter over hodet. Kan vi tillate å bli sammenlignet med noe som ikke er i nærheten av å ligne på vår egen kommune? Jeg håper Namsos Kommune vil stille seg kritiske til slike sammenligninger i rapporten fra KS.

Vi som velger å bo i distriktene gjør nettopp det fordi vi ønsker nærhet til natur, lokalsamfunn og mindre oppvekstmiljøer – ikke fordi vi ønsker en gradvis tilpasning til sentrumsløsninger.

Hvis konsekvensen av ny skolestruktur blir at tilbud flyttes bort fra distriktene, sender det samtidig et signal om hvilke områder kommunen ønsker å satse på. Hvilke familier vil etablere seg i distriktene dersom skolen gradvis bygges ned? Hvordan skal kommunen styrke bolyst og tilflytting når sentrale tjenester forsvinner?

Skolepolitikk er også distriktpolitikk. En levende distrikts skole er avgjørende for levende lokalsamfunn.

Jeg oppfordrer derfor kommunen til å vektlegge mer enn økonomiske og administrative hensyn i denne saken. Barnets beste må forstås bredt – som trygghet, tilhørighet, nærhet, identitet og livskvalitet. Det må lyttes til familiene som faktisk lever med konsekvensene av beslutningene.

En tvangsflytting av ungdomstrinnet på Otterøya bør ikke gjennomføres uten at kommunen kan dokumentere hvordan dette faktisk vil være til barnets beste – ikke bare på papiret, men i barnas virkelige hverdag. **Bevar u-trinn på Otterøy Oppvekstsenter!**

Vennlig hilsen

Ann-Katrin Sørum Thorsø, mor til to barn på Otterøy Oppvekstsenter